

[Glønborg]

Så undrer det mig, at justitsministeren overhovedet ikke kommenterede nr. 2 i lovforslaget. Dér mener jeg ellers, at justitsministeren sammen med sin kollega kirkeministeren har et problem, som jeg synes at det ville være rart at få løst. Kirkeministeren skal faktisk afskedige en præst, hvis en præst siger sandheden i forbindelse med en barnedåb. Præsten skal nemlig fortælle fadderne, at herefter har de påtaget sig et ansvar for, hvis dette barns forældre falder bort, inden det når til skelsår og alder, at sørge for, at barnet får en kristelig opdragelse. Han siger ikke sandheden til dem: Men hvis det skulle ske for alvor og I nogen sinde meldte jer hos statsamtet eller andre og sagde, at I gerne ville have indflydelse på, hvor man adopterede barnet hen, så får I at vide, at det har I ikke at blande jer ind i, så det har ikke nogen som helst praktisk betydning.

Jeg synes, at justitsministeren skulle spørge kirkeministeren om, hvad der ville ske, hvis en præst sagde denne sandhed. Eller også skulle justitsministeren medvirke til, at den sag blev bragt i orden, nemlig at man gav de myndigheder, der skal træffe bestemmelse i en sådan sag, pligt til at høre, hvad fadderne siger. Ellers er der noget, som er meningsløst i dette samfund, og det kan vel ikke være hensigten.

Jeg ville faktisk også meget gerne have hørt både justitsministerens og andre ordføreres tanker om den idé, som vi har lagt frem her om, at forældre kan sige: Hvis vi nu pludselig er væk, hvem skal så fortælle, hvad det er, vi ønsker for dette barn? Hvem skal fremføre vore synspunkter? Vi har en ordening om, at man kan skrive et børnetestamente om, hvem der skal have forældremyndigheden, men det behøver ikke at være det, der er tale om; det er bare at fremføre synspunkterne. Dér synes vi det ville være rimeligt, at man havde mulighed for at udpege stedfortrædere, så det håber jeg at vi kan komme til at snakke om i udvalget, hvis ikke der er nogen af ordførerne, der vil gå op og sige deres mening om denne sag lige nu.

Jeg kan se, at min taletid er udløbet. Der kunne være mange interessante ting at replacere på, men vi mødes jo i udvalget om sagen.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Det, jeg sagde, var, at fællesmøder om så følelseladede spørgsmål som tildeling af forældremyndighed anså jeg ikke et sådant forum

for velegnet til, og med det mener jeg, at der jo kan være to hold bedsteforældre, og der kan også være flere andre pårørende, som måske er interesseret. Og dér mener jeg ikke, at det er i det rigtige forum, for hvor mange havde man tænkt sig skulle sidde i et sådant forum og bede om at få forældremyndigheden over dette barn?

Som det er i dag, spørger man, hvem der er interesseret, og taler enkeltvis med disse personer, og det mener jeg faktisk er en bedre måde at gøre det på.

Sonja Albrink (CD):

Det var ikke min mening at gøre hr. Glønborg ked af det eller få ham til at tro, at vi derefter vil stemme for lovforslaget. Det, jeg tilkendegav, var, at der var mange gode synspunkter i Kristeligt Folkepartis lovforslag, og at jeg var glad for, at vi fik en lille diskussion om det i dag, men jeg føler, at det er en lille brik i et stort puslespil, som vi skal have en nærmere diskussion om, som justitsministeren også sagde, når ministerens lovforslag kommer til efteråret.

Til det sidste, hr. Glønborg sagde, vil jeg sige, at man ofte også har en aftale med fadderne om, at hvis det skulle ske, at forældrene falder bort, så overtager de forældrenes rolle. I mit eget tilfælde kan jeg fortælle, at jeg har lavet et børnetestamente.

Justitsministeren (Engell):

Jeg skal ikke gøre så meget for at forlænge debatten, men kun knytte et par enkelte bemærkninger til nogle synspunkter, som hr. Glønborg var inde på.

Jeg vil gerne sige, at jeg ved i hvert fald fra de sidste to år i Justitsministeriet, at vi skal være utrolig varsomme med at lovgive og tro, at vi igennem love og bestemmelser kan regulere dér, hvor det drejer sig om menneskelige følelser, om indbyrdes forhold i familier og tilsvarende. Tværtimod kan vi nogle gange være med til at gøre ondt værre.

Jeg tror ikke, at vi f.eks. igennem fastsættelse af, at der skal holdes fællesmøder, kan tvinge mennesker til at finde en løsning, for uanset at de alle kan nære en kærlighed til det barn eller de børn, det drejer sig om, udelukker det jo ikke, at der også kan være nogle selvstændige følelser hos de pågældende. Dette være sagt